

Arrest

nr. 317 932 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden akte is de bijlage 13septies. Ze luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 03/05/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [P.]

geboortedatum: [...]1982

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

[x] 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

- Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;*
- Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.*
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.*

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de diensten RSZ)

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart 2 kinderen te hebben in België, waarvan 1 kind erkend is door betrokkene. Bovendien het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene diende op 19/06/2020, 14/09/2021 en op 22/03/2022 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. Telkens weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf wegens openbare orde.

Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene niet samenwoont met de moeder van zijn kinderen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze

ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHR, Ünner/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

- Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;
- Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/12/2016, 18/02/2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 19/06/2020, 14/09/2021 en op 22/03/2022 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn kind die de Belgische nationaliteit heeft. Telkens weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf wegens openbare orde.

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

- Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;
- Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

*-Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;
-Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/12/2016, 18/02/2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende op 19/06/2020, 14/09/2021 en op 22/03/2022 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn kind die de Belgische nationaliteit heeft. Telkens weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf wegens openbare orde.

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

*- Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;
- Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.*

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat er een klacht is tegen hem in land van herkomst + gerechtelijke problemen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding [...]"

1.2. De tweede bestreden beslissing, de bijlage 13sexies (het inreisverbod), luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 03/05/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : [K.]

voornaam : [P.]

geboortedatum : [...]1982

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Onbepaald

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03/05/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/12/2016, 18/02/2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

- Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;*
- Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.*
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.*

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart 2 kinderen te hebben in België, waarvan 1 kind erkend is door betrokkene.

Bovendien het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene diende op 19/06/2020, 14/09/2021 en op 22/03/2022 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. Telkens weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf wegens openbare orde.

Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene niet samenwoont met de moeder van zijn kinderen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit

het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHR, Ünür/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Op 8 mei 2024 diende verzoeker een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de in punt 1.1. bedoelde akte.

1.4. Bij arrest nr. 306 557 van 15 mei 2024 werd deze vordering verworpen omdat er geen ernstig middel werd ontwikkeld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikelen 1, 7, 62 en 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in overeenkomstig met artikelen 5.b, 7 en 11 van de de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging, , artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, , het voorzorgsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel"

- In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel, betoogt verzoeker als volgt:

"6.1. Eerste grief: afwezigheid van risico op onderduiken

12. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet :

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval...».

13. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

15. Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:

« §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...) ».

16. Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn:

« 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ».

17. Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voert deze preventieve maatregelen in.

18. In casu gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (artikel 74/11 §1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet).

19. Volgens de verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat De Heer KOLIE duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De Heer KOLIE zou geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.12.2026 en 18.02.2020.

20. Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet :

« risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

21. Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet:

« Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval ».

22. Er werden door de rechter aan de verzoekende partij in het arrest van het Hof van beroep te Luik van 12.02.2020 strikte voorwaarden opgelegd in het kader van zijn probatie uitstel.

23. De voorwaarden die de verzoekende partij o.a. dient na te leven zijn het vast verblijf houden,, zich ter beschikking houden van zijn justitie assistent, , gevolg geven aan hun oproepingen zodra zulks van hem wordt gevorderd, zich onderwerpen aan een psychomedische opvolging,

24. Verzoeker heeft sinds zijn invrijheidstelling een vast adres dat stipt wordt opgesteld door de justitie assistent. Bovendien heeft hij 2 minderjarige kinderen van Belgische nationaliteit die momenteel geplaatst zijn door het SPJ en die hij wekelijks gaat bezoeken en is hij in behandeling, die eveneens wordt opgevolgd door de justitieassistent. Er kan dus gesteld worden dat er momenteel geen actueel en reëel risico op onderduiken is.

25. De motivatie van de bestreden beslissingen wijst dus niet op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval.

26. Ten slotte is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

27. Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.”

- In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel, betoogt verzoeker als volgt:

“6.2. Tweede grief: schending van het recht om te worden gehoord

28. Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit

de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen ».

29. De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» .

In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

30. Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011:

« Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

31. Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

32. In casu blijkt dat verzoeker dan wel gehoord werd maar dat hier geen rekening mee werd gehouden. De mail van de politiediensten die verzoeker hebben gehoord dateert van 06.05.2024 terwijl de bestreden beslissingen reeds op 03.05.2024 werden genomen. Verzoeker had echter het recht om door de DVZ te worden gehoord voordat deze beslissingen werden genomen of indien dit het geval was, dat met zijn verklaringen rekening werd gehouden, wat in casu niet het geval is.

33. In het arrest M.G. en N.R. van 10 september 2013 heeft het Hof Van Justitie van de Europese Unie verklaard dat:

« Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (...) Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging [een verandering de beslissing] ».

34. Uit de mail van het verslag dd. 06.05.2024 van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd door de politiediensten" blijkt echter dat de verzoeker heeft uitgelegd dat hij geen relatie met de moeder van zijn kinderen heeft, dat zij mentale problemen heeft en dat zijn kinderen momenteel geplaatst zijn en hij bezoeksrecht heeft. De moeder van de kinderen is inmiddels volledig uit het beeld.

35. Deze elementen werden door de tegenpartij niet in aanmerking genomen in de bestreden beslissingen.

36. Op dezelfde manier moet Uw Raad concluderen dat het recht van verzoeker om te worden gehoord is geschonden en dat de bestreden beslissingen derhalve nietig moeten worden verklaard."

- In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel, betoogt verzoeker als volgt:

"6.3. Derde grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, , artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

37. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

38. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

39. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

40. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

41. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

42. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

43. Uit de mail van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd door de politiediensten blijkt echter dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij 2 minderjarige kinderen heeft van Belgische nationaliteit en dat hij geen relatie meer heeft met de moeder van de kinderen daar zij met mentale problemen kampt.

44. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

45. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker.

46. Ten slotte door geen rekening te houden met het gezinsleven in België heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

47. In casu dient te worden vastgesteld dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit hebben. Bijgevolg dient er getoetst te worden aan artikel 8 van het EVRM. De kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

48. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

49. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zgn. Boultif/Üner-criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

50. Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan dient er dus ook een bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, namelijk hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen.

51. Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

52. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

53. In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij al sinds 2014 in België woont, alhier onder toezicht is van een justitieassistent in het kader van een probatieuiststel, dat zijn voormalige partner waarmee hij 2 kinderen heeft volledig uit het beeld is verdwenen, dat zijn kinderen geplaatst zijn door jeugdzorg en hij deze wekelijks gaat bezoeken en het verplicht verlaten van het grondgebied zou een inmenging zou vormen in het gezins- en privéleven van verzoeker.

54. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van openbare orde en dat de privébelangen die hij kan doen gelden hieraan ondergeschikt zijn omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Ten slotte wordt aangegeven dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt aangezien er een correcte belangenafweging werd gemaakt tussen de privébelangen en die van de openbare orde.

55. De verzoekende partij is echter van oordeel dat de huidige inmenging in het gezinsleven niet verantwoord is, dat de bestreden beslissing de proportionaliteitstoets niet doorstaat en dat zij niet in kennis gesteld kan worden waarom de weigeringsbeslissing nog proportioneel kan genoemd worden gelet op het jarenlang verblijf en de aanwezigheid van de gezinscel. Bovendien zijn minderjarig kinderen in België geboren en bezitten ze de Belgische nationaliteit waardoor er niet verwacht kan worden dat zijn minderjarig kinderen naar Guinée zou moeten vertrekken.

56. In het kader van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt eveneens naar het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven verwezen;

57. In het arrest Jeunesse wordt eveneens gesteld dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind. De weigeringsbeslissing heeft geenszins rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

58. Daarnaast dient er benadrukt te worden dat, met verwijzing naar voormeld Jeunessearrest, bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM het belang van het kind een prominente plaats inneemt, dat de bestreden beslissing manifest foutief is waar deze oordeelde dat de minderjarige kinderen van verzoeker een onvoldoende zwaarwegend element is, zeker gelet hun jonge leeftijd en het feit dat hun moeder volledig uit het beeld verdwenen is.

59. Gelet op de gehele situatie, zou een inreisverbod een schending zijn van artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van de proportionaliteit dient eveneens in rekening te worden gebracht dat bij de beoordeling van een beslissing van de impact ervan dient te worden nagegaan op de minderjarige kinderen die eveneens de boodschap krijgen dat hun vader hier "niet gewenst" is.

60. Verder dient erop gewezen te worden dat het in het kader van artikel 8 van het EVRM niet volstaat om louter te verwijzen naar het bestaan van "ernstige feiten van openbare orde", maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken. Wat betreft het algemeen belang van de Belgische staat wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van openbare orde.

61. Zo stelt de verwerende partij het volgende:

"betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst.

Hieruit zal de impact van de verwijderingsbeslissing beperkt blijven. Uit het dossier blijkt dat de betrokkene niet samenwoont met de moeder van zijn kinderen(..)."

62. *Uit deze standaardmotivering blijkt nogmaals dat verzoeker op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden: de kinderen zijn te jong om te kunnen communiceren met verzoeker via "moderne communicatiemiddelen", de kinderen zijn geplaatst door het SPJ en kunnen dus verzoeker momenteel niet "bezoeken", verzoeker kan onmogelijk bij de moeder van de kinderen wonen, daar ze niet meer samen zijn en zij bovendien in de psychiatrie zit. Aangezien de kinderen al geen contact hebben met de moeder, is het behoud van contact met de vader eens zo belangrijk.*

63. *Dergelijke uitspraak toont nogmaals duidelijk dat verweerder op geen enkel moment rekening houdt met de belangen van het kind.*

64. *Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat er is aangetoond dat er weldegelijk een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover verzoeker is, waardoor zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is. Het spreekt voor zich dat deze afhankelijkheidssituatie sterk vergroot is gelet op het feit dat de moeder geen contact meer heeft met de kinderen en zich in een psychiatrische instelling bevindt.*

65. *Ten aanzien van de afhankelijkheid van minderjarige kinderen herhaalt het Hof in bovenvermeld arrest dat het relevant is wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind berust. Het feit dat er een tweede ouder is die wel Belg of Unieburger is, is een relevant gegeven, maar neemt de verplichting niet weg om afzonderlijk te beoordelen of de relatie met de derdelander ouder dusdanig van aard is dat zijn vertrek alsnog het vertrek van het minderjarige kind teweeg zal brengen. Daarbij moeten alle relevante omstandigheden van het geval in acht worden genomen, waaronder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie met de beide ouders, het risico dat vertrek teweeg brengt voor het evenwicht van het kind, het belang van de eerbiediging van het gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 Handvest en de verplichting om het belang van het kind mee te wegen dat is neergelegd in artikel 24 Handvest.*

66. *Uit de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden dat hiermee rekening gehouden is geworden*

67. *Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker".*

- In wat kan worden beschouwd als een vierde onderdeel, betoogt verzoeker als volgt:

"6.4. Vierde grief: afwezigheid van ernstige bedreiging voor de openbare orde

68. *Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:*

« § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...)De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid ».

69. *Volgens artikel 11.2 van de terugkeerrichtlijn:*

« De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid ».

70. *In een eerder arrest herinnerde Uw Raad eraan dat:*

« Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C601/15 J.N. (grote kamer)).

71. De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest P.I. v Oberburgermeisterin van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing in casu een inreisverbod is.

72. Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die “door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”.

73. In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.” Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn.

74. In de zaak C 240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie nogmaals: “49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C 554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”

75. Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16) » (RvV- arrest nr. 223.874 van 10 juli 2019).

76. Anderzijds concluderen op basis van het arrest van het Hof van beroep te Luik dat verzoekende partij in 2019 een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, is een kennelijke fout en is in

strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De werkelijke en actuele aard van de inbreuk en de bedreiging wordt tegengesproken door de anciënniteit van de feiten. Bovendien leeft verzoeker zijn voorwaarden strikt na en wordt hij nauw opgevolgd door zijn justitieassistent en ondergaat hij hier een psychologische begeleiding. Het was aan de tegenpartij om rekening te houden met de tijd die sinds de opdracht van de feiten is verstreken (HvJ, 11 juni 2015, Z. Zh. en O. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; RvV – arresten nr.176.961 van 27 oktober 2016 en nr. 181.320 van 26 januari 2017).

77. Bijgevolg wordt in de beslissing, in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 11.2 van de richtlijn, geen rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval.

78. Bovendien respecteert de Belgische Staat het proportionaliteitsbeginsel (overweging 20 van de terugkeerrichtlijn) niet door een inreisverbod van drie jaar op te leggen.”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 5.b, 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008. De schending van een richtlijn kan nooit dienstig worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Dit blijkt niet en verzoeker voert dit ook niet aan.

Het middel is eveneens onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van “*het voorzorgs-beginsel*”. Verzoeker legt niet op concrete wijze uit hoe dit werd geschonden door de bestreden aktes. De Raad is ook niet bekend met “*het voorzorgsbeginsel*” dat nog een andere inhoud zou hebben dan de reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht.

2.3. Voor wat betreft het eerste onderdeel

In de eerste bestreden akte kan worden gelezen:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er bestaat een risico op onderduiken: (...)

Betrokkene staat bekend voor overtredingen van de openbare orde en is veroordeeld, blijkens zijn strafblad (Ref. Document: 20220912-3236 – datum: 09/12/2022): 02/12/2020 HOF VAN BEROEP – LUIK in hoger beroep C. Luik div. Luik 14/11/2018:

- Verkrachting van een volwassene, voorafgegaan door lichamelijke marteling of inbeslagname van een bepaalde persoon kwetsbaar/door dreiging van een wapen of soortgelijk voorwerp;*
- Aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, voorafgegaan door lichamelijke marteling of ontvoering, op bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of soortgelijk voorwerp.*
- Straf: gevangenisstraf van 3 jaar met een proeftijd van 5 jaar, behalve preventieve hechtenis; verbod op de rechten bedoeld in art. 31 van de C.P. 5 jaar.*

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker uit kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat er actueel geen risico op onderduiken is. Hij gaat er echter aan voorbij dat de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, ook steunt op het op zich reeds schragende motief inzake de toepassing van artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij verweerder ook in feite motiveert. Zelfs indien verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet gegrond zou zijn, kan dit dus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden aktes. De Raad gaat er daarom niet verder op in.

Vermits verzoekers opwerping inzake artikel 110quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen samenhangt met het risico op onderduiken, gaat de Raad evenmin in op het betoog in dit verband.

Het eerste onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden aktes.

2.4. Voor wat betreft het tweede onderdeel

In de bestreden aktes kan in de aanhef gelezen worden dat verzoeker werd gehoord door de politie van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene op 3 mei 2024. Dit vindt steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker gehoord werd aan de hand van een *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”*. Dit formulier bevat voorgedrukte rubrieken, opgesteld in het Nederlands, het Frans en het Engels. Het gehoor greep plaats zonder bijstand van een tolk. De verklaringen werden afgelegd in het Frans, zo vermeldt het formulier. De antwoorden werden neergeschreven in het Frans. Op het formulier prijken de handtekeningen van de interviewer en van verzoeker.

Het betrokken formulier gaat gepaard met een informatiefiche waarin in het Nederlands, Frans en Engels wordt uiteengezet dat de Dienst Vreemdelingenzaken overweegt om een gedwongen verwijderingsmaatregel te treffen en dat er rekening zal worden gehouden met wat verzoeker ter zake mee te delen heeft. Er wordt uiteengezet dat de politie de antwoorden zal noteren in een verslag dat onmiddellijk naar de Dienst Vreemdelingenzaken zal worden verzonden. Er wordt tevens vermeld dat het in verzoekers belang is om de vragen zo correct en zo volledig mogelijk te beantwoorden.

Rubriek 7 op het betrokken formulier luidt als volgt: *“Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België/Avez-vous un(e) partenaire avec qui vous avez une relation durable ou des enfants en Belgique?”* Hierbij werd het volgende antwoord genoteerd: *“Plus de partenaire mais 2 enfants, L. et S.”*. Rubriek 8 op het betrokken formulier luidt als volgt: *“Heeft u familie in België? Zo ja, wie?/ Avez-vous des membres de famille en Belgique ? Si oui, qui ?”* Hierbij werd het volgende antwoord genoteerd: *“1 fils de 4 ans, 1 fille de 3 ans”*. Rubriek 9 op het betrokken formulier luidt als volgt: *“Heeft u familie in het herkomstland? Avez-vous des membres de famille dans votre pays d'origine ? Si oui, qui ?”* Hierbij werd het volgende antwoord genoteerd: *“oui”*.

Uit het voormelde blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet werd gehoord alvorens de bestreden aktes werden getroffen en dat hij pas op 6 mei 2024 werd gehoord en aldus niet in de mogelijkheid was om zijn gezinssituatie tijdig uiteen te zetten. Uit de bestreden aktes blijkt bovendien dat verweerder ook rekening heeft gehouden met de elementen inzake verzoekers gezins-situatie die voortvloeien uit het administratief dossier.

Verzoeker verwijst naar *“een mail van het verslag dd. 6 mei 2024”* waarin hij zou hebben uitgelegd dat hij geen relatie heeft met de moeder van de kinderen en dat zij mentale problemen heeft, dat zijn kinderen geplaatst zijn en dat hij bezoekrecht heeft en dat de moeder van de kinderen volledig uit beeld is. Verzoeker voegt dit echter niet bij zijn verzoekschrift. Voor zover verzoeker hiermee de e-mail bedoelt die in het administratief dossier zit van 6 mei 2024 van T.N. gericht aan *“DVZOE Identification; DVZOE CR”* met als onderwerp *“Intake-Non-volontaire Guinée-K.L.”*, wordt deze besproken in het derde onderdeel. Hieruit blijkt dat het niet meer betreft dan de weergave van verzoekers eigen verklaringen. Alleszins dateert dit van na het treffen van de bestreden aktes zodat verweerder niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Een schending van het hoorrecht blijkt bijgevolg niet. Verzoeker theoretische beschouwingen over het hoorrecht en de rechten van verdediging kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

Het tweede onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.5. Voor wat betreft het derde onderdeel

De Raad kan enkel herhalen wat hij reeds aangaf in het in punt 1.4. vermelde arrest:

Verzoeker kan met name niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij vader is van twee Belgische minderjarige kinderen. De eerste bestreden akte stelt dat één Belgisch kind erkend is door verzoeker en ter terechtzitting van 13 mei 2024 werd dit bevestigd door de verzoekende partij. Het betreft K.L., geboren in april 2020. Bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd waaruit blijkt dat er ondertussen na 13 mei 2024 een tweede Belgische kind werd erkend.

Voorts motiveren de bestreden aktes duidelijk in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij verweerder wijst op de inbreuken op de openbare orde en van oordeel is dat die prevaleert op verzoekers gezinsleven. Hij stipt hierbij aan dat verzoeker niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen en trekt hieruit gevolgen voor de uitwijzing van verzoeker. De bestreden aktes kunnen ook niet los gezien worden van de drie aanvragen tot afgifte van een verblijfskaart als ouder van een Belgisch kind die verzoeker heeft ingediend op 19 juni 2020, 14 september 2021 en 22 maart 2022 en waaraan de bestreden aktes herinneren. Deze aanvragen mondden telkens uit in een beslissing tot weigering van verblijf (bijlagen 20). De laatste dateert van 7 juli 2023. Hierin wordt verwezen naar het arrest van het hof van beroep

van Luik waarnaar de bestreden aktes ook verwijzen en is verweerder van oordeel dat verzoeker, gelet op de gepleegde feiten, een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hij maakt vervolgens in deze bijlage 20 een afweging in het licht van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de familiale situatie kan het volgende worden gelezen:

“Concernant sa situation familiale, l’intéressé est le père de l’enfant K.L. avec lequel il ne cohabite pas, d’après leur Registre national. La composition de ménage daté du 24/09/2021 n’est pas prise en compte étant donné qu’elle n’est plus d’actualité. Aucun autre élément n’a été produit en vue de démontrer l’existence d’une cellule familiale entre l’intéressé et son enfant. Il est important de préciser que le courriel de l’avocat datant du 26/07/2022 selon lequel il existerait un lien de dépendance entre l’intéressé, l’enfant et la mère de l’enfant, D.M. (...) en raison du handicap de cette dernière, n’est pas pris en considération au vu de son caractère déclaratif et en l’absence de documents probants pouvant démontrer la situation de dépendance déclarée, ainsi que le handicap de Madame D.M.. De plus, d’après leur Registre national, les intéressés ne cohabitent pas, la cellule familiale est donc inexistante en l’absence de preuve contraire, le lien de dépendance en l’état ne peut donc être valablement établi. Il est tenu de préciser que l’enfant cohabite avec sa mère depuis sa naissance, d’après son Registre national. Cette décision de refus de séjour ne viole en rien l’article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales. En effet, l’Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale, ce qui s’effectue par une mise en balance des intérêts (ce qui a été fait plus haut). Si la Cour Européenne des Droits de l’Homme (CEDH) considère qu’en cas de première admission sur le territoire, il n’y a pas d’ingérence disproportionnée dans votre vie privée et familiale, la Cour considère néanmoins qu’il convient d’examiner si l’Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer votre vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas. § 63; Cour EDH 3 juillet 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas. §38.). Que cela s’effectue par une mise en balance des intérêts en présence. En l’espèce, la sauvegarde de l’intérêt supérieur de l’Etat prime sur les intérêts familiaux et sociaux de l’intéressé. Considérant que les faits que la personne concernée a commis, leur nature, leur caractère particulièrement inquiétant, le trouble causé à l’ordre public, la violence gratuite dont il a fait preuve, son mépris manifeste pour l’intégrité physique et psychique d’autrui, ainsi que du caractère particulièrement traumatisant de tels agissements pour sa victime et sa famille, sont à ce point graves que son lien familial avec son enfant K.L. ne peut constituer un motif suffisant pour justifier un droit au regroupement familial.”

Verweerder was derhalve van oordeel dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind K.L., dat dit kind met zijn moeder samenwoont sedert de geboorte en dat er geen afhankelijkheidsrelatie met het kind wordt aangetoond. Verweerder preciseerde hierbij dat de e-mail van de advocaat van 26 juli 2022 waarin wordt gesteld dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker, het kind en de moeder van het kind, D.M., vanwege haar handicap, niet in overweging wordt genomen onder meer vanwege het ontbreken van overtuigend bewijsmateriaal dat de verklaarde afhankelijkheidssituatie alsook de handicap van mevrouw D.M. aantoon. Verweerder duidde verder zijn verplichting om een afweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij was hierbij van oordeel dat gezien de ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd, hun aard, hun bijzonder verontrustende karakter, de verstoring van de openbare orde, het willekeurig geweld dat hij heeft gebruikt, zijn duidelijke minachting voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, evenals het bijzonder traumatische karakter van dergelijke daden voor zijn slachtoffer en haar familie, zij van dien aard zijn dat zijn familieband met zijn kind K.L. geen voldoende grond kan vormen om een recht op gezinshereniging te rechtvaardigen.

Verzoeker heeft voormelde bijlage 20 van 7 juli 2023 niet aangevochten.

Gezien de beoordeling die verweerder in het licht van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM heeft gedaan in de hierboven vermelde bijlage 20 van 7 juli 2023, gezien deze bijlage 20 niet werd aangevochten en gezien verzoeker blijkens zijn gehoorverslag niet meer heeft gedaan dan te verwijzen naar twee minderjarige Belgische kinderen – van wie hij er één blijkt te hebben erkend – en dus niets aandroeg dat verweerder kon leiden tot een andere beoordeling dan deze die werd gedaan in de voormelde bijlage 20 van 7 juli 2020, ziet de Raad niet in welke andere afwegingen verzoeker nog verlangde van verweerder in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan het respect voor het hoger belang van het kind deel uitmaakt.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op daar het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voormelde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden beschouwd als een

bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt en verzoeker heeft hier niet aan voldaan (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

In het verzoekschrift worden voornamelijk theoretische beschouwingen ontwikkeld over de geschonden geachte bepalingen en de verlangde afwegingen in dit verband. Het verzoekschrift getuigt ook van de overtuiging dat de gedane belangenafwegingen niet volstaan noch proportioneel of zorgvuldig zijn. De Raad leest in het verzoekschrift ook *“Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker.”* Dergelijk betoog kan bezwaarlijk leiden tot de nietigverklaring van de bestreden aktes.

In concreto worden enkel de volgende zaken ontwikkeld:

a) *“Uit de mail van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd door de politiediensten blijkt echter dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij 2 minderjarige kinderen heeft van Belgische nationaliteit en dat hij geen relatie meer heeft met de moeder van de kinderen daar zij met mentale problemen kampt.”*

Verzoeker geeft geen aanwijzing van de datum van de mail en voegt deze ook niet bij zijn verzoekschrift. Voor zover verzoeker hiermee de e-mail bedoelt die in het administratief dossier zit van 6 mei 2024 van T.N. gericht aan *“DVZOE Identification; DVZOE CR”* met als onderwerp *“Intake-Non-volontaire Guinée-K.L.”*, wordt deze infra besproken in het derde onderdeel. Hieruit blijkt dat het niet meer betreft dan de weergave van verzoekers eigen verklaringen. Alleszins dateert dit van na het treffen van de bestreden aktes zodat verweerder niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

b) *“In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij al sinds 2014 in België woont, alhier onder toezicht is van een justitieassistent in het kader van een probatieuiststel, dat zijn voormalige partner waarmee hij 2 kinderen heeft volledig uit het beeld is verdwenen, dat zijn kinderen geplaatst zijn door jeugdzorg en hij deze wekelijks gaat bezoeken en het verplicht verlaten van het grondgebied zou een inmenging zou vormen in het gezins- en privéleven van verzoeker.”*

c) *“Uit deze standaarmotivering blijkt nogmaals dat verzoeker op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden: de kinderen zijn te jong om te kunnen communiceren met verzoeker via “moderne communicatiemiddelen”, de kinderen zijn geplaatst door het SPJ en kunnen dus verzoeker momenteel niet “bezoeken”, verzoeker kan onmogelijk bij de moeder van de kinderen wonen, daar ze niet meer samen zijn en zij bovendien in de psychiatrie zit. Aangezien de kinderen al geen contact hebben met de moeder, is het behoud van contact met de vader eens zo belangrijk.”*

Dergelijke uitspraak toont nogmaals duidelijk dat verweerder op geen enkel moment rekening houdt met de belangen van het kind.

Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat er is aangetoond dat er weldegelijk een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover verzoeker is, waardoor zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is. Het spreekt voor zich dat deze afhankelijkheidssituatie sterk vergroot is gelet op het feit dat de moeder geen contact meer heeft met de kinderen en zich in een psychiatrische instelling bevindt”

d) *“Bovendien zijn minderjarige kinderen in België geboren en bezitten ze de Belgische nationaliteit waardoor er niet verwacht kan worden dat zijn minderjarige kinderen naar Guinée zou moeten vertrekken.”*

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden aktes niet dat hij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen. De Raad kan voorts opnieuw herhalen wat hij reeds heeft gesteld in het in punt 1.4. bedoelde arrest:

“Ter terechtzitting wordt neergelegd: “Aanvullende nota teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen -artikel 39/76 Vreemdelingenwet”. Los van de vaststelling dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is in huidige procedure, kunnen de in deze nota ontwikkelde elementen – die niet eerder aan verweerder werden kenbaar gemaakt zodat deze er alleszins geen rekening mee kon houden – niet tot een ander oordeel leiden.

3.3.24.1. Vooreerst bevat het een mailbericht opgesteld op 13 mei 2024 door een coördinatrice sociaal-assistente. Hierin stelt ze dat verzoeker de vader is van K.L. Dit is geen nieuw element. Ze deelt

voorts mee dat het kind sedert 24 april 2023 is geplaatst in een Foyer "par les SPJ de Liege". Meer uitleg wordt er niet verstrekt. Dit document toont niet aan dat er sprake is van een gezinscel of afhankelijkheidsband tussen verzoeker en het kind K.L.

3.3.24.2. Verder bevat het een document waarin in de hoofding melding gemaakt wordt van de "Service de la protection de la jeunesse" van Luik. Het bevat in de hoofding ook een aantal referenties, waaronder "Parquet: 2944/22 FAM" alsook "1ere mise en oeuvre: 21 novembre 2022". Als titel draagt het document « Modification/complément de l'application de mesures en vertu des articles 51 et 53 du décret du 18 janvier 2018 portant le code de la prévention, de l'aide à la jeunesse et de la protection de la jeunesse ». Het vermeldt K.L. alsook verzoeker als diens vader en D.M. als diens moeder. Hierin kan voorts gelezen worden dat het doel van de vergadering is om de "DRP" te herevalueren van verzoeker met het kind K.L.. De bezoeken werden namelijk opgeschort in de maand juli omdat verzoeker overbelast was ("débordements"). Verzoeker biedt zijn excuses aan en vraagt om L. terug te kunnen zien. Er wordt gesteld dat de bezoeken terug toegelaten worden maar dat als verzoeker opnieuw niet het reglement respecteert ("ne respecte à nouveau pas le règlement"), deze bezoeken opnieuw opgeschort worden ("celles-ci seront de nouveau suspendues"). Er wordt ten slotte afgesproken dat de contacten geëncadreerd in de betrokken "Foyer" zullen plaatsgrijpen 1x/week. Verder kan hierin gelezen worden dat de gezinsbijslagen voor 2/3 ambtshalve ingehouden worden en voor 1/3 gestort worden op een spaarrekening die geopend werd ten behoeve van de jongere.

3.3.24.3. Verder worden een niet-ingevulde bladzijde overgemaakt ondertekend door de adjunct-directrice van de "protection de la jeunesse" op 19 september 2023 alsook een bladzijde met nietszeggende vermeldingen. Deze documenten zeggen derhalve niets en dit wordt ook niet verduidelijkt ter terechtzitting.

Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat de moeder van K.L. psychisch gestoord is en geplaatst werd zodat verzoeker nog de enige aanwezige ouder is met wie K.L. contact heeft. Dit alles blijkt echter niet uit de stukken die gevoegd werden bij de "Aanvullende nota". Uit het stuk vermeld in punt 3.3.24.2 blijkt ook niet dat verzoeker sedert 21 november 2022 daadwerkelijk contact heeft met zijn zoon K.L. die geplaatst is in de "Foyer". Er wordt afgesproken dat verzoeker opnieuw 1x/week K.L. kan ontmoeten in de "Foyer", maar uit niets blijkt dat verzoeker daadwerkelijk K.L. bezocht heeft. De verzoekende partij ziet het anders ter terechtzitting maar ze kan het stuk niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Ten slotte verwijst ze nog naar een e-mail die in het administratief dossier zit van 6 mei 2024 van T.N. gericht aan "DVZOE Identification; DVZOE CR" met als onderwerp "Intake-Non-volontaire Guinée-K.L." Dit is een verslag van wat verzoeker verklaard heeft bij zijn intake in het gesloten centrum. De Raad ziet niet in hoe dit het betoog van de verzoekende partij kan ondersteunen. Hierin wordt een korte historiek gegeven van verzoekers verblijf in België sedert 2014, hij heeft verklaard altijd in het zwart te hebben gewerkt, dat hij geprobeerd heeft zijn verblijf te regulariseren en dat hij ten gevolge van een dronken nacht beschuldigd werd van verkrachting op een vrouw waarvoor hij veroordeeld werd. In 2018 leerde hij een vrouw kennen die volgens zijn verklaringen instabiel en mentaal ziek is en hiervoor medicamenten neemt. De relatie kent ups en downs, er komen 2 kinderen, 1 heeft hij erkend, de erkenning van het andere kind werd hem geweigerd. Hij heeft geprobeerd een verblijfsrecht te bekomen op grond van zijn zoon K.L. maar dit werd steeds geweigerd. Hij heeft consultaties met een dokter in het licht van de opgelegde begeleiding om zijn seksuele driften onder controle te houden. Verder geeft verzoeker toe afwezig te zijn geweest in het leven van zijn kinderen ("dit avoir été absent auprès de ses enfants"), wat hij wijt aan het gebrek aan verblijfstitel waardoor hij in het zwart moest werken. Vervolgens kan in het e-mailbericht gelezen worden: "De plus, comme lui aurait renvoyé le service de l'Aide à la Jeunesse, étant en situation illégale, il ne peut prétendre subvenir aux besoins des ses enfants et donc à leur garde" (vrije vertaling: "Bovendien, zoals hem is meegedeeld door de jeugdhulpdienst, kan hij, omdat hij zich in een illegale situatie bevindt, niet beweren te voorzien in de behoeften van zijn kinderen en dus instaan voor hun hoede"). Voorts stelt het e-mailbericht nog dat verzoeker gescheiden leeft van de moeder die in Ans zou wonen. De twee kinderen zijn geplaatst in twee verschillende instellingen.

Dit e-mailbericht dat de weergave vormt van verzoekers verklaringen geeft geen nieuwe elementen weer in de gezinssituatie. Hierin leest de Raad ook niet dat de moeder van de kinderen zelf ook in een instelling zou verblijven. Het e-mailbericht bevestigt eerder dat verzoeker niet aanwezig is in het leven van zijn kinderen. Het gegeven dat verzoeker afsluitend verklaard heeft niet te willen vertrekken zonder zijn kinderen kan niet leiden tot de vaststelling dat de in punt 3.3.16. vermelde bepalingen geschonden werden door de bestreden akte."

Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat het betoog van verzoeker ondersteunt dat zijn voormalige partner voorafgaand aan het treffen van de bestreden aktes, "volledig uit het beeld is verdwenen" noch dat zij zich in een psychiatrische instelling bevindt, noch dat hij zijn kinderen die geplaatst zijn door de jeugdzorg wekelijks zou gaan bezoeken en deze dus afhankelijk van hem zijn, zodat verzoeker ook niet kan worden gevolgd in zijn conclusie die hij hieraan verbindt dat de bestreden aktes een "inmenging" vormen in zijn gezins- en privéleven.

Verzoeker heeft nooit samengewoond met zijn minderjarige kinderen, onder wie zijn erkend kind K.L. Deze zijn inderdaad geplaatst maar het blijkt niet dat verzoeker ze regelmatig ging opzoeken voordat de bestreden aktes werden getroffen. Bovendien is zoals gezegd niet aangetoond dat de moeder van K.L. met mentale problemen kampt, laat staan dat ze in de psychiatrie zit en dus *“volledig uit het beeld is verdwenen”* of uit het leven van haar kinderen. Het blijkt ook niet dat ze in totale onmin leeft met verzoeker en dat zij dus niet ingeschakeld zou kunnen worden om de communicatie van verzoeker met zijn kinderen, onder wie K.L., aan de hand van moderne communicatiemiddelen te faciliteren. Bovendien is het niet onredelijk om aan te nemen dat de instellingen waar de kinderen geplaatst zijn, ook kunnen intermediairen om communicatie met verzoeker via internet, whatsapp, skype e.d. te vergemakkelijken. Bovendien, dat de kinderen nog jong zijn houdt niet per definitie in dat er met hen niet kan worden gecommuniceerd of minstens contact gelegd worden met moderne communicatie-middelen. Ten slotte is het er verweerder in de bestreden aktes niet zozeer om te doen om vast te stellen dat verzoeker niet samenwoont met de moeder van zijn kinderen dan wel dat hij niet samenwoont met zijn kinderen. Verzoeker brengt niets concreet aan dat de vaststelling van verweerder in de bestreden aktes, *“De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen”* onderuit haalt.

Zoals gezegd wordt niet aangetoond dat de moeder van K.L. met mentale problemen kampt, laat staan dat ze in de psychiatrie zit. Evenmin blijkt dat ze geen contact meer heeft met haar kinderen, onder wie K.L. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom de bestreden aktes zouden inhouden *“dat zijn minderjarige kinderen naar Guinée zou moeten vertrekken”*.

Het derde onderdeel is niet gegrond. Verzoekers ruimte theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

2.6. Voor wat betreft het vierde onderdeel

Het inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet (omdat in de verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en ook omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd). De eerste bestreden akte laat geen termijn voor vrijwillig vertrek toe en verweerder legt in de tweede bestreden akte uit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit alles niet.

In de mate dat verzoeker de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie relevant acht bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, wijst de Raad er in eerste instantie opnieuw op, zoals in het in punt 1.4. bedoelde arrest, dat het aangehaalde arrest C-554/13 van het Hof van Justitie aanwijzingen geeft voor de uitleg van het begrip ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde’. Het aangevochten inreisverbod is echter niet gestoeld op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, wat trouwens een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zou rechtvaardigen (artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet). Zoals hoger reeds aangegeven, is het thans bestreden inreisverbod gestoeld op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2 van de Vreemdelingenwet. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De verwerende partij verwijst in haar motivering van de opgelegde duur van drie jaar weliswaar naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een specifieke omstandigheid van verzoekers geval uit, waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Verzoekers gehele betoog over de invulling van het begrip ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde’ noch over de vereiste van een actueel gevaar voor de openbare orde doet dan ook niet ter zake.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het getuigt van een manifeste appreciatiefout of dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, disproportioneel of strijdig is met artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet – dat toelaat een inreisverbod van maximum 3 jaar op te leggen indien in de verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of als een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd– dat verweerder in casu een inreisverbod oplegt van 3 jaar als deze vaststelt dat verzoeker is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor verkrachting en aanranding van de eerbaarheid.

Het vierde onderdeel is niet gegrond.

Derhalve kan het enig middel, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden aktes.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------